

LA BORSA O LA VIDA

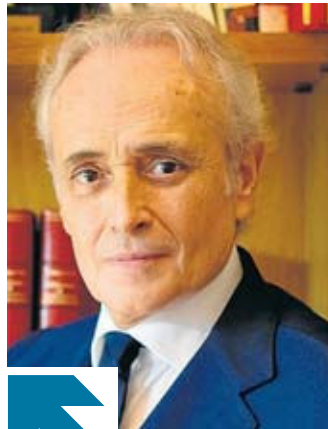

DEMÀ
 Albert Om

Xavier Bosch

Desviure't pels altres

En la gira del Barça per Israel i Palestina, el líder jueu Shimon Peres va rebre en audiència el president Rosell. A banda de parlar de política i de futbol, Peres, de 90 anys, li va explicar quins són els seus tres secrets per mantenir-se tan en forma: "To have a belief", ser optimista i estimar les persones. Ahir, en la roda de premsa dels 25 anys de la Fundació Josep Carreras contra la Leucèmia, vaig percebre que el nostre gran tenor comparteix, també, aquestes virtuts i aquest tarannà, que, segons el president d'Israel, allarga la vida. Carreras, d'ençà de la cura del seu càncer, i després de salvar a Seattle un *match ball* amb totes les apostes en contra gràcies a un medicament experimental, va decidir que havia de retornar, a la vida i a la ciència, allò que li havia donat quan més ho necessitava. Segurament, amb la discreció que el caracteritza, Carreras és, des de fa anys, i amb per-

Carreras, el mecenes discret. PERE TORDERA

mís del també discretíssim Pere Mir, el primer mecenes en l'àmbit científic del nostre país. En els últims mesos, i per motius professionals, m'he pogut capbussar en la tasca de la Fundació i congratula veure que, a Catalunya, encara hi ha coses que funcionen com un rellotge suís i amb la màxima exigència professional. És emocionant saber que, en aquests 25 anys, 7.500 persones han trobat un donant compatible de medul·la òssia que els dóna la vida gràcies a una Fundació Carreras que treballa en tres àmbits: muntar, estructurar i finançar línies d'investigació concretes, i, finalment, ajudar les famílies amb un malalt de leucèmia (o una altra malaltia de la sang). Quan l'Estat, amb l'excusa de les retallades, tanca l'aixeta de la investigació, sort en tenim de la gent que es desviu pels altres.

Mirar només per tu

Una de les narracions que més m'agrada de Massimo Bontempelli, el contista de Como, és aquella en què el protagonista queda atrapat a la porta giratòria de l'entrada d'un edifici i no en pot sortir. A Espanya, sembla que la porta giratòria sigui l'esport nacional d'un grapat de polítics selectes que han tingut molt poder i que, sense posar-se vermells, es recol·loquen en bancs o en grans corporacions per continuar cobrant i figurant. No hi fa res que mentre tenien responsabilitats de govern poguessin fer i desfer per afavorir aquella empresa determinada. No hi fa res, tampoc, que se serveixin d'un munt d'informació privilegiada que tenien gràcies al càrrec que ostentaven. Només faltaria que una mica d'ètica els esguerrés un bon contracte. Són homes que miren per ells, que saben treure un bon rendiment de la seva agenda de contactes i que tenen un refrany predilecte, l'"*Ande yo caliente...*"

Malgrat tot, li donen premis. JUANJO MARTÍN / EFE

Però la gent ja no riu. Com més penúria, més s'indigna en veure que Rodrigo Rato, després de ser el ministre d'Economia de les vaques grasses i de permetre inflar bombolles immobiliàries i financeres, se'n va a presidir Bankia. Ens deia que anaven tan bé... El 2011 va presentar uns beneficis de 309 milions d'euros i, després, quan el van treure i es va fer passar per una dimissió (no fos cas que s'esquixés), es va saber que en realitat les pèrdues eren de molts milers de milions. Es va rescatar Bankia i no li va passar res. Tres manifestacions, quatre crits, una imputació i, finalment, el nomenen assessor de Telefónica. El premi gros, però, li ha arribat aquesta setmana. Botín, que ja el tenia com a assessor i el va alliberar per anar a Bankia, ara ha decidit repescar-lo per al Santander. Definitivament, m'he equivocat de refrany. El del Rato és aquell del Juan Palomo. I la porta continua girant.